

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 6 | 15. MARTS 1936 | 85. AARGANG

DA NILFLODENS VANDE FLØD IND I PALÆSTINA.

Af *N. S. Rigby* i »Improvement Era«.

Der er en gammel arabisk Profeti, der siger: »Naar Nilflodens Vande flyder ind i Palæstina, vil Jerusalem blive tilbagetaget fra Tyrkerne ved en Guds Profet.«

Den 1ste Januar 1847 skrev Orson Hyde, en Apostel i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, i et Brev til de Tolv følgende: »Det var ved politisk Magt og Indflydelse, at den jodiske Nation blev nedbrudt og adspredt, og jeg tør ogsaa vove at sige, at det vil blive ved politisk Indflydelse og Magt, at den atter vil blive samlet og opbygget, og videre, at England i Himmelens Visdom er beskikket til at føre an i dette store Foretagende.« Det er mærkværdigt at se, hvorledes begge disse Profetier er gaaet i Opfyldelse. Hvorledes den engelske Armé under Ledelse af General Allenby drev Tyrkerne fra Jerusalem, men ikke før Nilflodens Vand havde flydt ind i Palæstina. For helt at kunne forstaa den fuldkomne Opfyldelse af den arabiske Profeti maa det bemærkes, at Navnet Allenby ordret oversat paa arabisk er Allah en Nebi, hvilket betyder »Guds Profet«.

Der er mange, som betragter Englands Foretagende i Palæstina som en Begivenhed af ringe Betydning sammenlignet

med de mægtige Kampe paa Vestfronten, men i Virkeligheden forholder det sig ikke saaledes. Tyrkisk-tyske Styrker udviste ingen ringe Modstand imod de modige engelske og allierede Tropper.

Dette Emne kunde behandles paa forskellige Maader; men Hensigten med denne Artikel er kun at udpege nogle af de politiske og religiose Resultater og kun at berøre Hovedpunkterne uden at komme ind paa Enkelthederne af dette Felttog fra et militaristisk Synspunkt.

Den historiske og geografiske Karakter af de Lande, hvor dette Felttog fandt Sted, maa tages i Betragtning i saa meget, som de indbefatter Sinai, Palæstina og Syrien.

Det var her i Egnene omkring Nilen og Eufrat Floderne, at vor nuværende Civilisations Vugge stod. Vejen, som forbinder disse to Dalstrækninger med hinanden, fører gennem alle mulige Slags Klima og Formationer, gennem frugtbare Dale og Ørkener, over høje, vilde Bjerge og gennem Landstrækninger, som ligger 1000 Fod under Havfladen og af Araberne meget betegnende er kaldet Kongevejen.

Saa godt som hver eneste By og Sted i Landet minder om en eller anden stor Begivenhed eller ledende Personlighed. Gad og Gaza var Filistrenes Byer, og det var i Gaza, at Samson bortrev Templets Grundpiller. Beershaba,.en By paa den vestlige Skraaning af Judæas Bakker, var Stedet, hvor Fader Abraham gravede en Brønd som et Pagtens Tegn. Brøndene i Beershaba, muligvis nogle af de gamle fra Abrahams Tid, spillede en stor Rolle under Verdenskrigen. I Jesreels Dal overvandt Gideon og hans 300 Mænd hele Midianitternes Lejr, og i Tibet dansede Heroidias' Datter for Johannes den Døbers Hoved. Ved Arsuf stod den forbittrede Kamp mellem Richard Løvehjerte og Soladin. Ved Acre mødte Napoleon for første Gang i sin militære Karière op imod Vanskeligheder, som han ikke kunde overvinde. Den lille By Damaskus behøver knapt at nævnes, for dette Navn er saa almindelig bekendt og ligeledes meget bekendt som et Handelscentrum, i Særdeleshed for Staal og Klædevarer.

Den Sinaiske Halvø er ofte benævnt det mest øde Sted i den civiliserede Verden og kan inddeles i tre Regioner. Den nordlige Del, langs Kysten, bestaar af Sandklitter varierende i Bredde fra 5 til 15 engelske Mil. Den midterste Del er stenet og øde Højland. Den sydlige Del er Bjergland, som paa sine Steder hæver sine Toppe 10.000 Fod over Havfladen. Langs Kysten findes her og der noget Brakvand, aldeles ubrugeligt som Drikkevand, men ellers findes der saa godt som ingen Vand i Landet. Somrene er ulidelige hede og Vintrene kolde med hyppige Sandstorme. Englanderne antog derfor dette

Landskab for tilstrækkelig Dækning mod fjendtlige Angreb paa Suezkanalen fra Palæstina.

Palæstina er kun et lille Land. Det strækker sig cirka 150 engelske Mil Nord paa fra Beershaba og fra Middelhavet mod Øst cirka 75 engelske Mil. I dette lille Land findes der imidlertid et meget varierende Terrain. Paa Østsiden skraaner Moabs Bjerg fra en Hojde af 3000 til 5000 Fod ned til Jordan-Dalen, som ligger 1200 Fod under Havfladen, og hæver sig atter i Judæas Bakker til en Hojde af 2500 til 3500 Fod over Havfladen. Sletterne af Filistina, Sharon og Esdralon ligger paa Vestsiden af Judæas Bakker.

Syrien, saaledes som det her omtales, strækker sig fra Allepo til Galilæa og fra Middelhavet til Ørkenen. Landet ligner i topografisk Henseende Palæstina, men er langt mere frugtbart, eftersom det vandes af mange Floder, baade smaa og store. Der er ingen gode Havne paa hele Strækningen (Sinai, Palæstina eller Syrien), og Jernbaner og Veje var ved Krigens Udbrud i en elendig Forfatning. Tyrkerne havde en Jernbane fra Allepo til Afule, men der var tre forskellige Sporvidder anvendt paa denne korte Strækning. (Afule ligger lidt Syd for Nazaret). Vognene paa disse Linier var faa og altid af en særdeles tvivlsom Karakter. Det var derfor ganske almindeligt, at det tog seks Uger for at faa Ting sendt fra Konstantinopel til Afule.

De anatoliske Tyrker, som dannede Rygraden af de tyrkisk-tyske Styrker, var dygtige Soldater, altid slagfærdige, kække og udholdende, selv om Forplejning og Ekvipering var ussel. Ved Slutningen af 1914 blev Generalmajor Sir John Maxwell udnævnt til Kommandant for de engelske Hærstyrker i Ægypten, som da havde taget Stillig paa Vestsiden af Suezkanalen. Tyskland havde ved at alliere sig med Tyrkiet lukket Dardanellerne for de Allierede, og kunde det nu lykkes dem ogsaa at lukke Suezkanalen, vilde det styrke deres strategiske Stilling betydelig, da dette vilde forsinke og besværliggøre Englands Kommunikation med Indien.

De tyrkisk-tyske Styrker var under Ledelse af den tyrkiske Marineminister Djemal Pasha og en bavarisk Oberst, Kress von Kressenstein. Det meste af Æren for den tyrkisk-tyske Hærs Manovrer og Sejre tilfalder den sidstnævnte paa Grund af hans glimrende Planer.

Som allerede er nævnt, antog Englænderne, at de øde Landstrækninger af Sinaihalvoen vilde være tilstrækkelig Dækning mod Angreb fra Palæstina. Imidlertid organiserede Kress i Midten af Januar en Armé paa 20.000 Mand ved Beershaba, marcherede tværs over Ørkenen og foretog et Angreb paa Kanalen.

Angrebet kom ikke som nogen Overraskelse for Englænderne, eftersom de havde observeret Troppernes Bevægelse fra Luften; men det udviste Muligheden af, at en Armé kunde marchere over Ørkenen, og Spørgsmaalet »Forsvarer Englænderne Kanalen, eller forsvarer Kanalen Englænderne?« kom nu til Afgørelse. Englænderne modstod Angrebet, og efter at have standset Trafikken i Kanalen en Dag trak Tyrkerne sig tilbage til Beershaba.

I Efteraaret 1915 blev Generalmajor Maxwell afløst som Kommandant af Generalløjtant Archibald Murray. General Murrays Planer var at oprette Forskansninger 25 engelske Mil øst for Kanalen; men for at kunne udføre dette var det nødvendigt at bygge en Jernbane ud over Ørkenen for at transportere det nødvendige Materiale. Arbejdet var vel undervejs, men i 1916 blev en Del af de engelske Tropper kaldt til Frankrig. Den altid aarvaagne Kress benyttede Lejligheden til at foranstalte et nyt Angreb og derved forhindre de engelske Troppers Overførelse til Frankrig. Han var heldig nok til at indtage nogle Forposter, men ikke i Stand til at holde dem og formaaede derved ikke at forhindre de engelske Troppers Overførelse. De stærkt reduserede engelske Styrker foretog velplanlagte Modangreb ved Romani, hvilket blev Vendepunktet i Krigens Gang i Sinai.

Tidlig paa Foraaret 1916 vandt Franskmændene deres Sejr over Tyskerne ved Verdun, og Englænderne havde været istand til at holde deres Stilling ved Somme. Men i December var det forventede Gennembrud af den tyske Linie endnu ikke naaet, og de engelske Hære indskrænkede sig derfor til kun at forsvare deres Stillinger. Den 7de December afløstes Mr. Asquit som Premierminister i England af Lloyd George, som forlangte en angrebsvis Holdning i Palæstina.

General Murray beordrede fra sit Hovedkvarter i Cairo en Forlængelse af Jernbanen Øst paa ud over Sinais Ørkener. Sammen med Jernbanen lagdes der en Vandledning af 12 Tommers Rør, hvorigennem Nilflodens Vand førtes gennem Ørkenen over imod Palæstina. Ved El Arish blev der bygget et moderne Filtreringsanlæg med en Kapasitet af 600.000 Gallons Vand om Dagen. Konstruktionen af Jernbanen og Vandledningen fortsattes uhindret med Undtagelse af et Par mindre Kampe ved Rafa og Magdhoba, hvor Englænderne fordrev Tyrkerne, der trak sig tilbage til Linien Gaza-Beershaba.

Englænderne besluttede at foretage et Angreb paa Gaza nogen Tid før Jernbanen kunde naa dette Punkt, saa at Angrebet i Virkeligheden vilde blive en Overrumpling. Femten Tog af Kameler og Tropper blev organiseret og transporteret

fra El Arish, og General Murray oprettede en Kommandantpost paa dette Sted.

Den 26. Marts 1917 begyndte de engelske Tropper deres Angreb paa Gaza, dækket af en tæt Taage. Det var absolut nødvendigt, at Kampen blev afsluttet paa en Dag, begrundet paa Vand og Proviant, da Tropperne befandt sig mange Mil fra Jernbanen.

Begrundet paa, at General Murray befandt sig i El Arish og saaledes var uden Forbindelse med Tropperne under Slaget, udsendte en af hans Assitenter Kl. 6 om Aftenen Ordre til at trække sig tilbage, da Kampen efter hans Skøn syntes at være haablos for Englænderne. I Virkeligheden havde alle Tropperne naaet deres Maal, og Tyrkerne havde allerede sprængt deres Radiostation i Gaza i Luften. De engelske Tropper adlød Ordren og trak sig tilbage, idet hver Afdeling tænkte, at de andre Afdelinger ikke havde været i Stand til at naa frem til deres Maal. Da den virkelige Situation blev bekendt, fornyedes Angrebet, men nu havde Tyrkerne og Tyskerne fattet Mod og faaet Forstærkninger og slog Angrebet tilbage. I April var Jernbanen og Vandledningen naaet frem til et Punkt 9 engelske Mil fra Gaza, og Konstruktionsarbejdet maatte nu indstilles, afventende Troppernes Bevægelser. Den 17. April foretoges et nyt Angreb paa Gaza, og for første Gang anvendte Englænderne Tanks og Gas i deres Felttog i Palæstina. Skønt Angrebet var vel organiseret, blev det fuldstændig tilbageslaaet, og de engelske Tropper trak sig modløse tilbage, medens Kress von Kressenstein og hans Tropper triumferede over at have slaaet Englænderne tilbage for anden Gang.

Nu besluttede det engelske Krigsministerium at indsætte en ny Leder i Palæstina, og Sir Edmund Allenby, Kommandør over den 3die Armé, som havde vundet en Række betydelige Sejre i Frankrig, blev udnævnt til at overtage Hærledelsen i Palæstina og overtog Kommandoen den 28de Juni. General Allenby var en dygtig Soldat og en dygtig Student. Han var afholdt af sine Mænd, hans ligefremme Væsen og hans personlige Berøring med Soldaterne opbyggede hurtig Moralen i Arméen. Det er sagt, at Bibelen var hans stadige Følgesvend, og igennem den indhentede han sin Kundskab om Landet og dets Karakter.

I en Kommunikation, som han sendte, roser han højt Generalmajor Murray for hans Fremsynethed i at anlægge en Jernbane af Standard Sporvidde og anlægge en Vandledning, hvori Vandet fra Nilfloden bragtes ind i Palæstina, paa hvilket Grundlag det blev muligt for ham (Allenby) at opbygge en heldig Organisation.

Under Indflydelse af Lloyd George, som onskede at give Jerusalem i Julegave til det engelske Folk, beredte General Allenby et tredie Angreb paa Gaza-Beershaba Linien. Omtrent paa samme Tid erklærede de Forenede Stater Krig, og Modet steg betydeligt i de Allieredes Arméer.

Tidlig i Aaret 1917 var Tyrkiet i en meget daarlig Sindsstemning, fordi Tyskland havde fordret, at deres Allieredes bedste Tropper skulde kæmpe mod Rusland og Rumænien. De fire hellige Byer, som stod under tyrkisk Herredomme, var enten besat af deres Fjender eller stod i Fare for at blive taget (Jerusalem, Medina, Mekka og Bagdad), og Tyrkiet stod i Fare for ikke alene at tabe Krigen, men ogsaa at miste sin religiose Magt (og tabte virkelig det sidste). For at raade Bod paa denne Stemning sendte Tyskland General von Falkenburg Tyrkerne til Hjælp.

Alt dette blev taget i Betragtning, da Allenby forberedte det tredie Angreb paa Gaza-Beershaba Linien. Gaza kunde ikke overrumples, da den efter alle tidligere Forberedelser var det logiske Punkt for Angreb, og derfor besluttede Allenby at angribe Liniens ostlige Ende ad Beersaba. Det var denne Gang, som ved det forste Angreb, aldeles nodvendigt, at Kampen blev afsluttet samme Dag, som den blev paabegyndt. Alle Forberedelser ved Beershaba blev foretaget under Morkets Dække. Engelske Krigsskibe ankrede udenfor Gaza, og alle mulige Fif blev anvendt for at vildlede Tyrkerne angaaende det virkelige Punkt for Angrebet. Forstærkninger ankom, og den 31. Oktober 1917 blev Angrebet foretaget. I Fuldmaanens Skin marcherede Natten mellem den 30te og 31te 40.000 Mand op og tog deres Opstilling.

Tyrkerne blev saa fuldstændig overrumplet i Beershaba, at de kun ydede daarlig organiseret Modstand. Indtagelsen af Beershaba med sine Bronde i god Behold blev den afgorende Faktor i at drive Tyrkerne ud af Palæstina. Gaza-Beershaba Linien var nu brudt, og i nogle faa paa hinanden folgende Slag drev General Allenby Tyrkerne Nord paa.

I Henhold til Premierminister Lloyd Georges Forlangende om Jerusalem i Julegave forfulgte General Allenby nu Tyrkerne ind i Judæas Bjerge (de samme Bjerge, hvor Richard Lovehjerte havde bedækket sit Ansigt for ikke at se den By, som han ikke magtede at tage). Det var et vanskeligt Foretagende, for alle Fordelene var med Tyrkerne i disse Egne, tilmed da Efteraarsregntiden netop begyndte. Det var nodvendigt for General Allenby at omorganisere hele Arméen og at skifte fra Kameler og Orkenbefordringsmidler til Æsler og Befodringsmidler anvendelige i Bjergegnene. Det forste

Forsøg paa at tage Jerusalem mislykkedes af ovennævnte Grunde.

Det andet Forsøg, der blev foretaget den 8de December i en piskende Regn, lykkedes fuldstændigt, og den Del af den tyrkiske Armé, som havde forsvaret Jerusalem, blev drevet paa vild Flugt.

Paa samme Tid ødelagde Lawrence med sine arabiske Ryttere tyrkiske Jernbanestationer og Byer med en forbavsende Hurtighed og Færdighed.

Nu, da Jerusalem var taget, besluttede Lloyd George at fuldstændig tilintetgøre de tyrkiske Hære, og efter at Jernbanen var naaet frem til deres Stillinger, optog den engelske Armé sin Stilling mod de tyrkisk-tyske Hære paa Linien Deraa, Afule, Tell Kekam.

Ved atter at anvende en vel udtænkt Krigslist blev den sidste Del af den tyrkiske Armé slaaet paa Flugt. Englændernes Fremrykning op gennem det nordlige Palæstina til Damaskus og Allepo foregik saa godt som uhindret, og den 26. Oktober blev en Vaabenstilstand underskrevet.

For at forstaa, hvor stort et Foretagende dette Felttog var, maa det erindres, at det var først nødvendigt at bygge Jernbane af Standard Sporvidde og anlægge en Vandledning af omtrent 200 engelske Mils Længde over ufarbare Ørkenstrækninger.

Efter at Tyrkiet havde mistet sine hellige Byer, mistede det ogsaa sin religiøse Magt, og den 29de Oktober 1923 blev Tyrkiet en Republik under Ledelse af Mustafa Kemal, og snart efter blev den tyrkiske Fez og Sløret, som Kvinderne før maatte bære, afskaffet. Herved befriedes 14.000.000 Mennesker fra den mohamedanske Overtros Aag.

Palæstina og Jerusalem blev aabnet for Jødernes Indsamling, som det blev indviet til af Apostel Orson Hyde i 1847, og som profeteret var det England, der udstrakte sin Arm og ved sin politiske Magt førte an i det store Foretagende. General Allenby (Allah en Nebi, Guds Profet) ved Hjælp af Nilflodens Vand, som flod ind i Palæstina, drev Tyrkerne ud af Jerusalem.

Begivenhedernes Gang aabenbarer sjældent det endelige Maal, før det er naaet, men Gud udfører ofte sine Mirakler paa en meget naturlig Maade.

K. H. F. ÅRLIGE HILSNING.

Et annet år har gått forbi, og igjen feirer vi den K. H. F. geburtsdag. Jeg sender mine hjerteligste hilsener til alle, som møter frem, funksjonærer, medlemmer og venner over hele Europeiske misjon.

For ungdommen betyr årsdagene et annet trinn mot dets fremtidige mål. Ungdommen ser fremad, ikke tilbake. For folk av modne dager gir årsdagene anledning til fullstendige utviklende refleksjoner over daglige problemer og besværligheter. Disse vanskeligheter kunde ha vært forårsaket av uklok dommekraft, av vår egen uskikkelige opførsel, av andres uvennlige gjerninger og av andre årsaker utenfor vår kontroll. Kanskje vi har vært litt hastig, ikke klok i våre beslutninger, som kunde ha vært undgått ved litt med tålmodighet.

Tålmodighet er en av de største kristne dyder og en som vi må virkelig strebe efter å opnå. Den er en stor dyd, fordi den innbefatter kjærlighet, tro, utsettelsen av dom og mest av alt evne til å vente. Den er en beskjeden dyd. Den vises ikke med overlegenhet. Den får kanskje liten reklame, og sjelden er anerkjent og får ingen takk. Men den er en yndig dyd, når en gransker det. Tålmodighet krever kraftig selv-beherskelse og den forlanger viljekraft til å utøves.

Hvorfor skulde man være tålmodig foran besværligheter og skuffelser? Fordi man tror det er kristelig og fordi fordel kommer fra det til sist, likesom en bonde ser over hans råkolde, ødslige marker om vinteren uten å miste håp. Han gjør det arbeide, som han kan utføre, vitende at hans tro og langmodighet vil være lønnet, når tiden kommer med vårens knopper, grener og løvsprett; og så må vi se på menneskelig liv på samme måte, vi må ikke tape vårt humor, håp og tålmodighet, når alt omkring oss ser koldt, hårdt og uvennlig ut. Vi må se frem til den dag med tro, at dersom vi er tålmodig nok vil skjønnhet og velvilje spire frem en pen vårmorn. Tro så vel som kjærlighet må til i tålmodighet.

Da må der også bliv selv-beherskelse; kontroller tungen — hold tilbake de uvenlige og hastige ord; kontroller forstanden — hold bort pirrelige og uforenelige tanker; kontroller viljen og hjertet — til å hindre bitterhet, fordi våre forhåpninger og vår tro har gått så lenge uopfyllt. Dersom vi kan gjøre alle disse ting, da har vi tålmodighet — den guddommelige dyd.

Når vi betrakter menneskenes natur, enkelt eller sammensluttet, som vi skuer den i verden idag, på den lille mål i

vårt eget »jeg« eller verden over, så må vi forbauses over Guds tålmodighet. Når vi leser om Kristus, vår frelser, og betrakter hans lidelser, ja endog til døden, da må vi bøie våre hoder for Guds vidunderlige tålmodighet, som tillot hans enbårne og elskelige sønn å lide og dø for oss.

Hvis vi betrakter tålmodighet på denne måte, så kan vi få hjelp og støtte fra alle og enhver, som omringer oss. Det kan vel hende, at vi kan ikke begripe, hvorfor man kan være så urimelig, overdreven, så stiv og stri, så usympatisk til all den vennlighet vi viser. Dersom vi bare skjønte hvorfor, så kunde vi finne noe, som kanskje vilde hjelpe oss til å være sympatisk. Til den dag kommer, så må vi være mer tålmodig og mer troende.

La oss da bli langmodig med hverandre. Tiden retter så meget på det. Det beste, som er i oss, har det vanskelig ofte for å bryte frem. La oss virke og arbeide med hverandre i tålmodighet omringet med tro og kjærlighet.

Kjære søstre, »vi tror, at vi bør være ærlige, sandru, kyske, velgjørende, dydige, opriktige, og gjøre godt mot alle«. Vi tror på og har annammet alle dydene belært og vist oss av Jesus Kristus. Er ikke vi da forpliktet til å opholde alle våre forenings idealer og sette dem i praksis? Dersom vi gjør det, vil vi nyte glede i livet.

Må helse, fred og glede gies til alle i rikelig mål.

Emily T. Merrill.

Den Kvindelige Hjælpeforenings Hovedbestyrelse i Danmark.

Fra venstre: Kathrine Kristensen, Præsident, Fanny Jakobsen, Sekretær, Emmy Jess-Andersen, 1ste Raadgiver, Hansen, 2den Raadgiver, Eliza S. Petersen, Missionspræsidentinde.

TIL DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENING I DANMARK.

Mine kære Søstre i den danske Mission.

Et andet Aar er gledet bort, og vi nærmer os igen Aarsdagen for den Kvindelige Hjælpeforenings Organisation i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og jeg haaber og beder, at for hvert Aar, der gaar, vi maa bedre og bedre paaskønne de vidunderlige Privilegier, der er skænket os Kvinder til at berige os med Kundskab angaaende Evangeliet, Literatur, sociale Forbedringer og Menneskets Velfærd, Kultur og Uddannelse, og til at udvide vore Talenter, som Gud har givet os, baade i aandelig og timelig Henseende, og til at lade den Kundskab, som vi har indvundet, gaa videre til andre, som har været mindre heldig stillede i den Henseende end vi.

Det første og store Bud er: »Du skal elske Herren din Gud med hele dit Hjerte, Sjæl og Sind«, og det andet er ligesom dette: »Du skal elske din Næste som dig selv«. Som Medlemmer af den Kvindelige Hjælpeforening har vi Lejlighed til ikke alene at lære andre med vore Ord; men ved vor Venlighed, Hjælpsomhed, Opofrelse og Kærlighed til hinanden at belære andre ved vort Eksempel.

Lad os lukke Øjnene for andres Fejl og prøve paa kun at se det gode i dem og at tilgive, som vi haaber at blive tilgivet af andre og af vor Fader i Himmelen.

Da Moses gik op for at bede til Gud for Israels Folk, at Herren vilde spare deres Liv, tilbød han at dø for dem, om Herren vilde forskaane Folket.

Da han kom tilbage, skinnede hans Ansigt med en guddommelig Glans, saa han maatte tildække det, for ellers kunde Folket ikke udholde hans Nærværelse.

Lad os prøve paa at leve saaledes, at Venlighed og Kærlighed for vore Medmennesker maa udstraale fra os saaledes, at ingen Dag skal gaa hen, uden at en eller anden vil føle sig opløftet og gjort bedre ved at komme i Berøring med os. Maa vi altid tænke rene, gode Tanker, saa vore Ord og Handlinger maa blive ligeledes.

Evangeliet lærer os, at Gud er vor himmelske Fader, og at han er en Personlighed af Kød og Ben, og at vi er hans Børn, skabt i hans Lignelse, og at vi, om vi er trofaste og lydige til hans Bud, en Gang skal naa at komme tilbage til ham og erholde et evigt Liv sammen med vore Kære. Er det ikke en smuk Tanke?

Lad os prøve at udnytte paa bedste Maade enhver Lejlig-

hed, der gives os til at gøre godt, og maa vi, som Søstre, være forenede i den store Gerning at føre Sjæle til Frelse, at vi maa være værdige til at nyde vor himmelske Faders Velsignelse og Vejledning, og lad os aldrig glemme at takke ham, fra hvem alle Velsignelser kommer.

Eliza S. Petersen.

EN FØDSELSDAG.

En Fødselsdag bringer altid glade Minder. Kvindelig Hjælpeforening har Fødselsdag, atter lægger den et Aar til sin Vækst. Mange er de Kvinder, som har gjort en stor Indsats for at støtte denne Forening, baade i timelig og aandelig Henseende. Lad os sende disse ædle Kvinder en venlig Tanke, som har ofret hele deres Liv for dette store Arbejde. Lad os, som en Gren af denne store Forening, gøre vort til at gøre denne Fødselsdag saa festlig og højtidelig som muligt, at hædre Fødselsdagsbarnet paa den smukkeste Maade, lad vort Sind være stemt til Fest. Jeg mindes en Fødselsdag i Korsgade, alle de ældre Søstre kom i deres smukke Silkekjoler. De kom i Feststemning.

Naar vi ærer Hjælpeforeningen, da vil den give os Glæde og Kundskab, som vil gavne os igennem Livet. Maatte vi ret forstaa at være et aktivt Medlem, yde al vor Tid for at fremme den, søge at lindre de Fattiges Kaar og sprede Lys og Fred i Sjæle, som gaar i Blinde. Lad os arbejde for Herrens store Sag, da vil han velsigne os.

Emmy Jess-Andersen,
1. Raadgiver i Hovedbestyrelsen.

OMKRING »DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENING«S 94-AARIGE FØDSELSDAG.

Idet »Den Kvindelige Hjælpeforening«s Præsidium har opfordret mig til at skrive en Artikel om denne Organisation, kan jeg i denne Forbindelse ikke lade være med at fæstne mig ved Verdensudviklingen i de sidste Aartier.

Det er truende og mørke Skyer, der farer hen over Jordens Befolkning, saavel de hvide som de farvede Folk. Det er med bange Anelser og Uro, vi ser Fremtiden i Møde. Ikke mindst Ungdommen. Hvor langt de fleste er uden Beskæftigelse. Overalt er det Kampen om det daglige Brød. I tusinde og atter tusinde smaa Hjem kæmpes der haardt for

at holde Nøden ude. Og det kan vel ikke undgaas, at det ogsaa har sat sine Spor i vore Rækker. Joseph Smith stiftede denne Kvindeorganisation den 17. Marts 1842 og gav derved Kvinderne Ligeretsstilling med Manden til selvstændig at lede og udføre det filantropiske Arbejde inden for Kirken. Det er det største Kald, der nogen Sinde har lydt til Kvinder. Det er Barmhjertighedsarbejdet, der kalder paa os. Formaalet er at lindre Nøden med de til Raadighed staaende Midler. Og dertil skal der Visdom i vor Tid, hvor Midlerne er smaa. Men — har vi ikke Raad til at give Bidrag, er der mange andre Maader at give sit Bidrag paa. Kærlighedsarbejdet er mangfoldigt, om vi forstaar det paa den rigtige Maade. Er det en Moder i Hjemmet, der bliver syg og trænger til en Haandsrækning, eller en ældre Broder og Søster, som ikke kan hjælpe sig selv. Tilbyd da din Hjælp, dersom du kan afse lidt Tid, thi derved har du givet dit Bidrag, idet du maaske har sparet Søskende for en betalt Hjælp.

Men glem ikke, at det er en Mission for Gud, du udfører, betragt det som et Kald fra Gud til at udføre et Stykke Arbejde i hans Menighed, saa vil du undgaa alle eventuelle Misforstaaelser og bag efter føle Glæden over at have udført noget godt. Og Velsignelserne for dig og dine vil ikke udeblive; maaske du selv bliver skaanet for Sygdom i dit Hjem. Vær med i Arbejdets Højnelse saavel aandeligt som kulturelt. Thi Kundskab er det største Værn imod Synd. Jo mere Lys og Sandhed du tilegner dig, jo større og ædlere bliver du som Menneske.

Udvikling er en væsentlig Betingelse for Fremgang. Vi er hjælpeløse i Forhold til vor Uvidenhed. I den Tid, vi lever i, har vi mer end nogensinde Brug for aandelige Værdier og Modstandskraft for at holde den smittende Tidsaand ude, som nedbryder og demoraliserer os. Men tragt kun efter alt, hvad der er sandt, ædelt, dydigt og godt. Og saa vil vi det kommende Aar ved fælles Hjælp være i Stand til at naa mere end i det Aar, der er gaaet. Skulde jeg fremsætte et Ønske for den Kvindelige Hjælpeforening i det kommende Aar, maatte det være, at alle vi Kvinder i den danske Mission maatte sætte os det Maal hver især, ung eller gammel, at udføre et Kærligheds- og Barmhjertighedsarbejde, støtte og hjælpe hinanden i Ord og Gerninger paa den rigtige Maade. Saa kan vi være overbevist om, at flere Kvinder vil slutte op om os og være med i Arbejdet for at fremme Herrens Værk. Og saa vil denne Kvindeorganisation fuldt ud svare til det Navn, Joseph Smith gav den, nemlig: »Den Kvindelige Hjælpeforening«.

Tyra Andersen,
Københavns Gren.

MINDEDAG!

Den 17. Marts 1936 er det 94 Aar siden, Profeten Joseph Smith stiftede og organiserede den Kvindelige Hjælpeforening, og Organisationen har gaaet og gaar stadig sin Sejrsgang over den Klode, Gud har sat Menneskene paa. Organisationens Navn fortæller, hvad dens Hensigt er, at lindre Nød og Smerte, trøste den Sorgfulde, være barmhjertig mod alle, som lider. Gud er Kilden til al Barmhjertighed, han er kærlig og naadig (2. Mos. 34: 6); naar nogen udviser Barmhjertighed og et tilgivende Sindelag, saa gør han det ikke af sig selv, men ved Guds Aands Indflydelse. De Barmhjertige er dem, der viser Medlidenhed med de fattige, de lidende og undertrykte. Job siger: Jeg reddede den elendige, som raabte, den faderløse, som ingen Hjælper havde, den, som var Undergang nær, velsignede mig, og Enkens Hjerte fik jeg til at juble, jeg iforte mig Retfærdighed, og den klædte sig i mig, mit Retsind var mig som en Kappe og Hovedsmykke, Øjne var jeg for den blinde, og Fødder var jeg for den lamme, Fader var jeg for den fattige, de ukendtes Sag undersøgte jeg (Job. 29: 12—16). Den, som hengiver sit Liv til Gud ved at tjene hans Børn, er forenet med ham, Herren vil ikke slippe ham i Nødens Stund, og i den sidste Nødens Time vil den Barmhjertige finde Tilflugt i den medlidende Frelsers Barmhjertighed, alle disse Ting ønsker den Kvindelige Hjælpeforening at øve blandt Søskende og Venner i Overensstemmelse med den store Stifters Hensigt og Tanker, Profeten Joseph Smith; thi vi er alle Guds Børn, og gennem gensidig Støtte og Hjælp kan det lykkes i hans Navn, der er over alle Navne, Jesus Kristus, og i hans Navn vil vi højtideligholde denne Dag i Esbjerg Gren.

D. K. H. Bestyrelse, Esbjerg Gren.

HVAD BETYDER MEST I LIVET?

Det er et Spørgsmaal, som vist alle Mennesker stiller sig selv, og Svaret kan blive højst forskelligt, alt efter den Sindsstemning, man befinder sig i; dog vil Svaret vel i de fleste Tilfælde blive Penge, men betyder Penge virkelig saa meget? Sikkert mindre for Lykken, end man tror, Rigdom saavel som Fattigdom skaber i mange Tilfælde baade Bekymring og Spekulationer. For at være lykkelig, maa man først og fremmest være tilfreds, og det bliver man, hvis man har et Arbejde, der interesserer En, gode og trofaste Venner, godt Fa-

milieliv med Mennesker, der holder af En, og som man kan stole paa i alle Livets Omskiftelser, og som man kan være noget for til Gengæld. Det er ikke de store Ting, der betyder mest, det er ofte Smaating, der skaber eller ødelægger Lykken, forstaaende Ord, venlige og gode Svar, et kærligt Blik og et Smil i Stedet for et ubehersket Udbrud, alt saadant er Smaating, men det er med dem, man opbygger en lykkelig Tilværelse baade for sig selv og dem, man elsker eller paa anden Maade har Omsorg for.

Rigdom er en god Ting, naar den bliver anvendt paa rette Maade, men betyder dog ikke alt, og heller ikke den Ære og de Hædersbevisninger, som ofte følger med, og som faar os til at tænke for meget paa os selv, vi bliver for lidt ydmyge, synes vi kan klare os selv, og som Jesus sagde til Disciplene: Hvad gavner det et Menneske, om han vinder hele Verden, men maa bøde med sin Sjæl. Nej, sand Glæde faar man gennem Arbejde og Opofrelse for andre, og her har vi et stort Virkefelt indenfor den Kvindelige Hjælpeforening, hvis Opgave det er at opmuntre, trøste og hjælpe syge og sorgfulde paa bedste Maade.

Det er ikke det, som du gjorde,
men det, som du ugjort ved,
der lægger sig tungt paa dit Hjerte
ved Aften, naar Solen gaar ned.
De milde Ord, som du glemte,
det Brev, som du ikke skrev,
de Blomster, du ikke sendte,
til bitre Minder dig blev.
Den Sten, som du kunde borttage
fra andre Menneskers Sti;
det Raad, de forgæves vented',
men du gik hastig forbi;
det gode og varme Haandtryk,
hvortil du ikke fik Tid,
fordi du var fyldt af dit eget,
optaget af Dagens Strid.

Petrea Olsen, Aalborg.

HVEM ER MIN NÆSTE, ELLER ER JEG MIN BRODERS VOGTER?

Ingen har besvaret disse Spørgsmaal tydeligere eller mere slaaende end Kristus, da han gav Lignelsen om den barmhjertige Samaritan. Viser vi Kærlighed til Næsten, erkender

vi, at vi selv behøver Hjælp og Opmuntring fra vor Søster eller Broder.

Vore Tanker, Tale og Gerninger øver sin Indflydelse paa dem, som vi færdes iblandt i det daglige Liv.

Vi kan betragte vor Næstes Gerninger, og hans Opnaaelser i aandelig Henseende, ikke for at fordømme, thi vi maa vel erindre, at vi er alle frie til at handle, som vi ønsker, men vi kan drage Lære deraf. Vi lukker ikke altid Øjnene for vor Næstes Fejl, men vi burde ikke omtale dem paa skadelig Vis, hellere hjælpe vor Søster eller Broder at overvinde dem. Vi maa øve os selv i at vise Tro og Tillid til vore Medmennesker, at være uegennyttige og hjælpsomme, at tage Hensyn til andres Meninger og Rettigheder.

Tidt skuffes vi maaske af vore Ledere eller Søskende, men prøver vi at forstaa deres Bevæggrunde og viser vi Overbærenhed, kan vi vente at møde det samme. Vi maa tage vor Fornuft og sunde Dømmekraft til Hjælp i mange Ting Livet, men det hænder, at vi kommer ud for Problemer, som vi vanskeligt kommer over ved egen Hjælp.

Gud har aabenbaret Livsplanen for os, men Evnen til at forstaa den er ikke medfødt, vi maa lære herom, som vi maa lære om alle andre Ting i Livet. Mennesket kan ikke leve Livet afsondret eller alene, derfor maa alt Samarbejde organiseres for at være til nogen Nytte. Den største Glæde og Lykke finder man ved at gøre noget for andre. Den Kvindelige Hjælpeforening, som Organisation, har til Hovedformaal at afhjælpe Nød, men denne Organisation er ogsaa interesseret i alle dens Medlemmers moralske og aandelige Velfærd og i Menneskene i Almindelighed.

De hjælper med at forkynde og udbrede Evangeliet.

Den giver sine Medlemmer Anledning til at studere Evangeliet og ligeledes til praktiske religiøse Demonstrationer gennem Velgørenhedsarbejde, og det er i Overensstemmelse med Skriftens Lærdomme.

Eli Volert Nielsen,
Aarhus Gren.

DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENINGS FORMAAL.

Hvem vil ikke gerne være rigtig lykkelig? Alle Mennesker stræber efter Lykken, nogle gør det bevidst, andre ubevidst, men Maalet er det samme. Lykken synes at være det største, man kan opnaa — en Fylde af Glæde.

Et Maal kommer aldrig til os, vi maa selv stræbe efter det.

Dertil maa man bruge alle Kræfter, og dog dette er ikke nok, dersom man ikke har en stærk Tro paa Gud, er alt omsonst. Egenkærlighed er ikke Midlet til at opnaa Lykke, men at tilsidesætte sine egne Ønsker og gøre mod andre, som vi ønsker, at andre skal gøre mod os. »Den største iblandt eder skal være alles Tjener«. Derfor, da Joseph Smith den 17. Marts 1842 organiserede »Den Kvindelige Hjælpeforening«, var Formaalet først og fremmest, at Medlemmer af denne Forening skulde hjælpe, hvor det var dem muligt. Dette Formaal har ikke i de forløbne 94 Aar forandret sig det mindste, og i Dag prøver Medlemmerne af den Kvindelige Hjælpeforening af al Magt paa at afhjælpe den store Fattigdom, der findes i Verden i Dag. Dette maa betragtes baade aandeligt og timeligt, idet Joseph Smith sagde: Foreningens Formaal er ikke blot at lindre de Fattiges Nød, men at frelse deres Sjæle.

Ingen Forening kan have ædlere Formaal eller paatage sig større Ansvar. Derfor véd jeg ogsaa, at vi ikke er i Stand til at gøre alt alene, men naar vi stoler paa Herren, vil alt lykkes.

Sophie Hansen,
Odense Gren.

TIL DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENINGS MEDLEMMER.

Salt Lake City, Utah.

Kjære søstre!

Vi har en storartet kvinneforening her i Zion. Og I kan tro, der er mange begavede, intelligente kvinner, som studerer evangeliet, og som også kan forklare samme.

Der var endel storartede hendelser, som jeg ønsker å gjengi her, det kan være til styrke for eders tro. Den dame, som gav disse beretninger, la serlig trykk på, at vi kvinner i Israel skulde

BÆRE EN LYKTE I VÅR HAND.

Hvad vilde skje, om vi så gjorde? Jo, vi vilde være istand til å lede andre fremad, dersom vi selv har lys. Jeg elsker denne sammenligning, og har tenkt meget på den.

En enke her i byen sendte sin sønn på misjon for en tid tilbake. Hun ernærte sig ved søm og lovet å sende sin gutt 15 dollar hver md. En tid gikk hen, og der blev mindre arbeide for henne, inntil hun ikke var istand til å sende sin sønn de lovede 15 doll. Gutten mottok et brev fra henne en

dag, hvori hun forklarer, at hun ikke vil være istand til å sende ham mere en ti dollar neste md. Gutten forstod, der var intet å gjøre ved dette, og en dag kommer postmannen med hans postanvisning fra moren, og den lød på 15 doll.

Han kunde ikke riktig forstå dette, men tenkte, at moren på en eller annen måte hadde fåt de ekstra 5 doll. Så i neste brev fra sin mor får han forklaring på dette. Hun forteller, at da hun kom til postkontoret for å sende ham pengene, og hun åpnet sin veske, fandt hun istedenfor de ti dollar, hun hadde, en ekstra 5 dollarseddel, og hun kunde således sende ham den vanlige sum på 15 doll. Hun viste ikke, hvordan pengene kom der, men hver gang hun sendte til ham, hadde hun de vanlige 15 doll. Er ikke dette et storartet vidnesbyrd for oss, som ønsker å opofre noe til Herren? Hvordan gikk det med den fattige enke, som tok Elias inn i sitt hjem gjennem hungersnøden dengang, og som belønning herfor aldrig manglet olje eller mel.

En annen beretning av betydningsfuld karakter, var om en mann og hans hustru, som mistet alt de hadde. Mannen drev en kolonialforretning, og alt var bra for dem, inntil denne vanskelige tid kom for så mange. Han vilde ikke gå fallit, så kreditorerne tok, hvad han hadde, også hans hjem.

En aften de var til møte, det var meget koldt, og de hadde ingenting å legge i sin ovn, bad de vaktmesteren i møtehuset, om de ikke kunde få sitte i fyringsrummet der i kjelderen den natt, hvilket de fikk anledning til. Mens disse to gamle sat her og pratet sammen, og alt så mørkt ut, sier hustruen, at de skulde inngå i kompagniskap med Herren. Der er skrevet av De Siste Dages Hellige, at vi skal opofre hvad vi har til Herrens verks forfremmelse, våre midler, gaver og talenter. Disse to gamle hadde ingen midler, men mannen sier, han vil reise på en misjon til sitt fødeland, han vil yde sin tid i Herrens tjeneste, det var det mindste han kunde gjøre. Og de bestemte sig for å begynne på nytt, få sin gjeld betalt, men ikke glemme deres gjeld til Herren, thi de vilde være i kompagniskap med ham.

Efterat de mistet sitt hjem, flyttet de inn i et litet to-værelses hus, og efterat han hadde lånt endel penger, begynte han å omgjøre stuen sin til en liten butikk, og efter en tids forløp var han istand til å betale sin gjeld og kjøpte en byggetomt ret overfor, hvor han nu bor, og så sparte de penger alt de kunde, og for kort tid siden drog han til Skandinavien på en misjon. Han sa til sin hustru, at når han kom tilbake, vilde han bygge et nytt hjem på den byggetomten de hadde, og med et glad hjerte drog han ut i Herrens tjeneste. Hans hustru sa: Når du kommer tilbake, vil der være et hus på

denne byggetomten vår, og alle hennes venner tro nok det vil være tilfelle, med en sådan tro og utholdenhet, som hun har, og ved sit eksempel, er hun som den kvinne, der bærer — *en lykte i sin hånd.*

* * *

Et annet tilfelde om en trofast mor. De hadde også sin sønn på en misjon her i Amerika, og de var ganske vel stillet, inntil også de mistet, hvad de eide. Gutten skulde forflyttes til et annet distrikt, eller rettere inn i en annen stat, og trengte penger til pass og reise. Han skrev hjem, og foreldrene var rent forskrekket, når han ber dem sende ham 100 dollar med en gang. De vilde ikke la ham vite noe, så faren lånte pengene og sendte ham. Lidt senere blev denne misjonær forflyttet igjen, og da han ingen anelse hadde om farens situasjon, skrev han atter efter penger, denne gang 50 doll. Foreldrene leste brevet med stor bedrøvelse. Faren sa, han får komme hjem, der er ingen annen råd. Men moren tok sønnens brev med sig inn i soveværelset, og hun la det åpent på sengen, bad til Herren om hjelp, sa at her ligger min sønns brev, han trenger penger i ditt tjeneste, nu må du hjelpe oss, jeg kan ikke la ham komme hjem, forend hans tid er omme.

Mens moren gikk der en dag og grublet over sin sønn og de penger, han trengte, banket det på døren, og en av naboerne kom inn. Han spurte, hvordan alt stod til, og den tapre mor sa, alt var vel. Damen sa, »jeg fikk ikke sendt Deres gutt en julepresang, som jeg tenkte, så jeg skrev ut en check, og her er den. De kan sende den, når De skriver til ham«. Moren så på checken, og den lød paa 50 dollar. Hun sa: »Men hvordan viste De, at vi trengte 50 dollar?« Damen sa, hun viste slet intet om det, men da hun skulde til å skrive ut en check på 5 doll., kom en røst til henne, som sa: »Skriv den ut på 50«. Hun hadde ikke pengene, men røsten bød henne igjen å gjøre så. Noen dager senere mottok hun en sum penger, hun ikke hadde ventet akkurat da, og fik nokk til å sende denne gutt de 50 doll. Guttens mor fortalte så deres historie, og de gråt av glede.

Denne mor var trofast i å tjene Herren, og hun hadde isannhet en skinnende lykte i sin hånd.

* * *

Maa vi alle, som døtre i Israel være et skinnende lys til alle, å vort vidnesbyrd bli en kraft til det gode.

Eders hengivne *Borghild Nielsen Stromness.*

Hovedbestyrelsen for den Kvindelige Hjælpeforening i Norge.
Fra venstre: Caroline Bay Madsen, 1ste Raadgiver, Karen Jansen Enstrøm, Præsident, Kristofa H. Sønsteby, 2den Raadgiver.

Karen Jansen Enstrøm, presidentinne i den K. H. F. i hovedbestyrelsen, var som en kan si født i kirken. Hun var knapt et år gammel, da hennes foreldre blev medlemmer av kirken i 1871. Hun var det elste av syv barn, og alle, som er levende, er trofaste medlemmer av kirken.

Søster Enstrøm hadde det nok så vanskelig i hennes tidligste dager, men Herren har velsignet henne med et kraftig vidnesbyrd, at Herren har talet pàny, så at hun har stått trofast i pakten.

Der er få, som har en bedre forståelse av evangeliets prinsipper enn søster Enstrøm. Hun har lært livet å kjenne i erfaringens skole, og derfra har hun fått en kilde til å stole på, så hun står som en klippe.

Hun har tatt aktivt del i kirkens arbeide i sangkoret, i søndagsskolen og i den K. H. F. Hun var presidentinne av Oslos K. H. F. fra 1929 til 1934. I 1935 blev hun valgt som presidentinne i hovedbestyrelsen. Som hennes rådgivere står søster Karoline Bay Madsen og søster Kristofa Sønsteby. Sekretær er søster Elsie Torp.

Caroline Bay Madsen, første rådgiver i hovedbestyrelsen, mottok evangeliet i hjertet i 80 årene, men på grunn av forhindringer blev hun ikke døpt før den 8. aug. 1901. Hun skriver: »Den lykkeligste dag i mitt liv«. Hun er dessverre den eneste i hennes slekt til å motta evangeliet, men gleder sig over, at noen av barna, to døtre, er medlemmer av kirken, og

mange av hennes venner og venninner har mottatt det gledelige budskap.

Det var i Larvik, hun bodde, at hun først lærte evangeliet å kjenne. »Misjonærene bodde og holdt sine møter i vort hjem,« sier hun, »hvilket blev begynnelsen til mitt vidnesbyrd om den eneste sanne kirken på jorden.«

Hun har beflittet sig i kirkens arbeide med iver. For noen år var hun distriktslærerinne, som gav henne meget glede; to ganger har hun vært rådgiver i den K. H. F.; i skrifteforeningen fant hun en lykke og glede, som er ubeskrivelig; og hun arbeider fremdeles i den genealogiske foreningen.

»Alle disse år bærer meget i sitt skjød, prøvelser og velsignelser, min tro er blitt styrket. Mitt vidnesbyrd urokkelig, og hele mitt hjerte er fyllt med takknemlighet.«

Kristofa W. Sønsteby, annen rådgiver i hovedbestyrelsen, er yngst av de tre. Hun kommer fra Larvik og blev døpt for 19 år siden. »Angrer du dagen, du blev døpt?« »Nei, ikke en eneste dag,« svarte hun, og dette gir et inntrykk av hennes virksomhet. Å være hustru for en forstander i en liten gren i flere år, krever standhaftighet, og ingen var mer arbeidsom enn søster Sønsteby.

Søster Sønsteby står ikke alene av hennes slekt i kirken, og søskende arbeider sammen til å få alle i familjen i kirken. Hun er mor til fire døtre, alle begavet med et vidnesbyrd om evangeliet. »De kristelige dyder preger hennes daglige vandel,« sa en nabo, som er ikke-medlem av kirken.

Hennes motto: »Nei, tal ei ondt«.

VÅR OPGAVE.

Den Nasjonale K. H. F. i vårt kirke er en av de elste organisasjoner av kvinner i verden. Den var den første hjelpeforening i kirken.

Profeten Joseph var ledet til å organisere kvinnene på den 17. mars 1842, for fire og nitti år siden nu. Den nestelste organisasjon av kvinner blev dannet den 22. okt. 1877.

Mange forandringer har foregått i verden i disse 94 år. Tross disse forandringer, streber vi efter de samme prinsipper, som profeten gav i begynnelsen, nemlig: til å hjelpe de fattige, de trengende, de syke og de lidende, til å opmuntre og trøste de nødlidende og nedbrudte. Og vi må ikke glemme, at profeten særlig sa — opmuntre prestedømmet.

Vi som mødre og søstre må inngyde mot og hjelpe frem de yngre i kirken med livets problemer. Det er vår plikt

å oplive dem i kirkens tjeneste og stå dem bi i deres bestrebelser for å forfremme kirkens program. Vi må aldri sette hindringer i veien.

La oss som søstre opfordre de unge søstre til å inngå i ekteskap med verdige unge menn, til å danne et hjem, hvor barn blir påskjønnet og hilst velkommen. Det er en av evangeliets hovedopgaver, og la oss forfremme det i rettferdighet. Lær hverandre evangeliets prinsipper og da efterleve dem og derved hjelpe andre til å forstå disse herlige lærdommer.

Dersom du ser en feil hos en bror eller en søster, vær ikke den første til å nevne det. Husk på, du også har feil. Tilgi alle og enhver, ti på den måten, du tilgir andre, vil du bli tilgitt. La oss gjør emot andre, som vi vil, at andre skal gjøre mot oss. Livet er bare kort, og derfor la oss hjelpe hverandre på livets vei med et venligt ord, et glad ansikt, en smilende »god morn«, det koster intet og hjelper så meget.

Vi har de beste lekser, som kan findes for oss. De er lærerike og så hjelpsomme. La oss gjøre alt, som vi kan, å få mange flere med i arbeidet. La oss gjøre alt muligt til å få alle søstre med oss, og derved vil vi hjelpe dem til å holde fast til hjorden.

Må Herren velsigne dere alle. *Vivian E. Knudsen.*

TRONDHEIMS K. H. F.

Str. Anna Moe forteller mig, at for omkring 45 år siden blev den Kvinnelige hjelpeforening organiseret i Trondheim av den daværende president Aug. Schau. Anna Moe blev foreningens presidentinne med str. Regine Halvorsen som første rådgiver og str. Anna Østlund som annen rådgiver og president Aug. Schau som skriver og kasserer.

Det var på den tid bare nogen få søstre i kirken her, det bevises jo av, at presidenten blev skriver. Disse arbeidet en tid under skiftende forhold. Så blev str. Bertha Mortensen indsatt som presidentinne med Julie Øien og Julie Andresen som rådgivere og str. Ninni Halvorsen som skriver og kasserer. Ved denne tid var det ca. 15 kvinnelige medlemmer i grenen.

Str. Mortensen blev 3 ganger efter hverandre indsatt som presidentinne. Det var en beveget tid. Somme tider var foreningen helt nedlagt på grunn av lokalnød og andre årsaker. Så omkring året 1901 blev str. Julie Øien indsatt som presidentinne med str. Marie Lassen og Julie Andresen som rådgivere. En str. Anna Eikrem hadde så en tid ledelsen, men

så overtok igjen str. Julie Øien ledelse, og efter den tid har foreningen til stadighet været i virksomhet.

Jeg husker godt alt fra den tid, da det var min første tid i kirken. Det er nu min 3die periode som leder av kvinneforeningen. Den siste periode har den samme bestyrelse arbeidet i over 7 år i et trekk. Mange ting har vi lært fra disse vore pionérkvinner, og det er en glede for migå kunne få en samtale med disse søstre og høre dem fortelle om deres indsats for foreningens fremgang. Og vi, som arbeider nu, bør være taknemlig over de kår, vi lever under. Ikke alene at kirken blir tålt, men at vi har ledere, som stadig kjemper for medlemmernes interesser. Foreningen tæller nu 63 medlemmer. Så vil vi kvinner af Trondheim sende Stjernens lesere vor beste hilsen med ønsket om gode år fremover.

Trondheim i febr. 1936. *Petra Røkke.*

MOSS.

Dette er den første artikkel, som Moss K. H. F. sender til Stjernen. Vi har jo igrunn så svært lite å skrive om.

Den K. H. F. blev stiftet her i Moss den 12. mai 1927 med 19 medlemmer av elstene Howard Eng og Thomas Shortt. Søster Borghild Nilsen, som den gang var i Oslo, kom ned til Moss den dag for å hjelpe elstene med organiseringen.

Det gikk riktig fint. Det så jo lovende ut med så mange medlemmer. For å gjøre dagen festlig, hadde medlemmene tatt med smørrebrød, og elstene kokte rugkaffe, og vi tilbrakte en meget hyggelig dag.

Men det varte nok ikke lenge med alle de medlemmene, det blev mindre som deltog hver gang, vi hadde møte. Da elstene blev tatt fra oss, mistet mange interessen. Nu er det bare 6 medlemmer igjen.

Men vi holder trofast sammen, og vi forsøker å gjøre det beste, vi kan.

Ifjor 17. mars arrangerte vi offentlig møte, vi hadde innbudt Fredrikstads gren, de er bestandig villige til å komme og hjelpe oss, når vi arrangerer noe. Fra Oslo hadde vi også besøk. Vi fikk høre mange gode taler og sang og musikk, vi hadde den glede å ha 30 besøkende på møte.

I søster Andersens hjem på Horten har vi også vært og avholdt møter, som elstene fra Fredrikstad har deltatt i. De har også vært meget vellykket.

Non nye medlemmer har vi heller ikke fått, da de 6, som er tilbake i foreningen, var med og stiftet den. Vi håber

stadig på å få flere medlemmer, men det ser ikke ut, som det skal lykkes.

Moss K. H. F. sender herved sin hjerteligste hilsen til alle de andre K. H. F. rundt i landet, og vi ber, at Gud må velsigne alt K. H. F. arbeide, så det kan bli til gavn og nytte og velsignelse for mange.

For den K. H. F. i Moss *Olga Evensen,* Sekretær.

EN HILSEN IFRA AALESUNDS K. H. F.

En kjærlig hilsen til alle søskende ifra Aalesund. For mange år siden hadde vi en stor og prektig forening, men efter krigen blev grenen nedlagt og medlemmerne spredt »hit og dit«, så der var bare tre igjen, nemlig søstrene Toline Andersen, Lisa Hol og Johanne Mortensen.

I året 1934 fikk vi elster fra Utah igjen, og på den 1ste april 1935 blev den nuværende K. H. F. organisert av elstene Le Roy M. Strand og Orson Gundersen. Der var da tilstede 6 søstre og 2 besøkende. Siden den tid har medlemskapet øket stadig, og nu er vi 12 søstre og mange venner; det siste møte var vi 22 tilsammen.

Vi har møte hver mandag, og vi har det hyggelig og lærerikt på grunn av de prektige lekser, De sender oss. Vi takker hermed Dem, søster Knudsen, og de i hovedbestyrelsen for de mange gode råd, som vi mottar igjennem Dem fra tid til annen.

Vi, som er vant med få, synes det er bra fremgang på så kort tid. Det mest gledelige for oss er, at der legges stadig flere og flere til menigheten, og folk kjenner sin besøkelsestid og mottar lyset, mens de har det. Vårt ønske er, at vi alle måtte i himlen havne og ingen av våre savne.

Ved bestyrelsen

Johanne Mortensen, Konstanse Andersen, Lorentine Hansen, Olga Eksund, Sekretær.

FRA DRAMMEN.

Den K. H. F. i Drammen går fremad. I den siste tid har vi fått to nye medlemmer, så nu er det omkring 40 medlemmer. De fleste er aktive, som kommer hver mandag og deltar i lekserne. Vi har mange gode stunder på kvinneforeningen. Torsdag den 13. februar hadde vi en fest i Hokksund, det var ikke så mange tilstede, som vi ønsket. Folk der er

Kvindelig Hjælpeforening, Aalesund.
Fra venstre: Olga Eksund, Sekretær og Kasserer, Anne Stornes, Grenssekretær, Toline Andersen, forhenværende Præsident, Konstanse Andersen, 1ste Raadgiver, Johanne Mortensen, Præsident, Lorentine Hansen, 2den Raadgiver.

---

meget interessert i vår lære. Vi håper til å få mange medlemmer der. Elstene arbeider energisk der, og vi håper de får se frukter av sitt arbeide. Den K. H. F. i Drammen sender sin hilsen til sine kolleger, som leser Stjernen.

Hulda Laugerud,
Presidentinne, Drammens gren.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Ansvarshavende Redaktør:
Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN,
Priorvej 12, København F.
President for den norske Misjon: MILTON H. KNUDSEN,
Wergelandsvei 7, Oslo.
Medredaktør: HANS MIKKELSEN,
Priorvej 12, København F.